

ACC. N:R M. 13976:1-4.

Landskap: Skåne Upptecknare: Jöns Andersson, Kyrkesheddlinge
Härad: Bawa Berättare: " "
Socken: Kyrkesheddlinge Berättarens yrke: lantbrukare
Uppteckningsår: 1956 Född år 1883 i Lund

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Fordbrukets bivarvingar. s. 1.

Platsen för vigsel och dop. s. 2-4.

LUF 61.

" 68.

Jordbrukets linäringar.

Här på stället har det vid sidan av jordbr.
inte bedrivits några linäringar, enligt vad jag
vet, eller har hött antalet. Om somrarna hadde
man ju feclt upp med arbetet vid jordbruket och
på vintern med slagträskning, samt med trä-
slid för gårdens behov, de flesta jordbruket-
skap var ju förs av trä. Kvinnfolken hadde ju
arbete med ull- och linberedning, kardning, spinning
'vävning m. m. Husrännnen hadde arbete på
gårdarna med dikning, torvupptagning m. m. om
somraren och träskning med slage om vintern.

Pessa hustrun biträdde med inombes stöjden
Någon gång fick husrännnen tid med lite tråslöj
vanligen sävsar, linskaft och färkoppar m. m. Hustrun
vävde linne, mattor och dylikt. Pessa produkter sål-
des då på marknader i Lund eller Malmö.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Luf 6/

Vignel och dop.

Vigneln föreständes i äldre tid här nästan alltid i kyrkan. Endigt vad äldre personer omfattat, gällde detta även hantverkare, arbetare och tjänstefolk.

Omkr. 1880-talets början, började man mer allmänt ha vigneln hemma, i bondhemmen, då någon bondson eller bonddotter gifte sig, oftast i brudens hem men även i brudgummens då utrymmet där var större, man hade ju alltid ett större kalas efter vigneln. Hantverkare, arbetare och tjänstfolk vigdes då oftast på pastorsexpeditionen, men bondarna gjorde ofta bröllop i sitt hem för tjämnarna.

Vid 1900-talets början återupptogs kyrkvigneln, först av herrskap och de rikare bönderna, sedan mer allmänt. Numera förekommer ej vignel i hemmen men vignel på pastorsexpeditionen förekommer lika ofta som i kyrkan. Då det förebr. kalas efter vigneln, är prästen nästan alltid bjuden med.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Jul 68

Bröllopskalaset anordnas nu mestadels på någon restaurang eller ertvårdsstuga och någon kleraskildnad förekommer ej.

Tälden tid förebr. "stas" vid bröllop och prästen kallar då mig med ~~stas~~ att säga till om beträffande vigseln, samt om tid och plats för den. Jag har hört berättas att s. k. småfolket alltid vigdes om söndagen, i kyrkan, efter gudstjänsten. Det hände ofta att bruderna gjorde bröllopskalas för sina arbetare och hantverkare och rottkaslar.

Dops

Barn dop med bjudning efteråt var förr vanligt i bondesamman där prästen även var med på kalaset. Det fattigare folket lät döpa sina barn i kyrkan, före gudstjänsten, eller i prästgården, då det var kallt, om vintern, kom även prästen och döpte i hemmen. Bjudningen där var vanligen kaffe m. bröd efteråt. Dop i skörestian, eller sockerstuga
föck. ej.

ACC. N:R M. 13976:4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Omkring sekelskiftet var kyrkdepen mera van-
liga, men på senare tid har man återgått till
dop i hemmen.

Skylttagning hemma, har jag ej hört omtalas.
Den uphövde här i början av 1900-talet.
Eldstad i kyrkan kom i början av 1890-talet.